Ч. 30. Середа 22 (9) лютого 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Российско-хіньский спір. — Справа народної просьвіти в российській Думі.

В Азиї приготовляють ся нові важні події, котрих наслідки можуть бути просто необчислимі, коли дипльоматиї не удасть ся довести до порозуміня з самого початку.

Від довшого вже часу відносини між Росиєю а Хіною уважають ся не найліпшими. Що справді не одно в них зіпсувало ся, доказує новий спір, в наслідок котрого Росия переслала Хіні письмо, що має значінє ультіматум. Утративши свою повагу в Азиї в наслідок побіди Японії, глядає тепер Росия покришки, яка дала би їй можність направити ту поражку. Нагоду ту найлекше може тепер дати Хіна, але теперішна, заки ще переведе реформи суспільно-адміністрацийні, а головно заки зреорґанізує свою армію на европейский лад. Як показує ся, Росия не гадає ждати, аж виросте їй сильний противник. Тепер саме хвиля найвідповіднїйша, бо побіч инших многих клопотів має Хіна ще й борбу з небезпечним внутрішним ворогом — з чумою. До того сей ворог показав, що Хіна супротив кождого нападу стоїть безрадна, отже що так само не опре ся российским полкам, як не уміє, а навіть не пробує побороти пошести.

Так повстала „справа Кульджи“. Та земля лежить над рікою Ілї, котра впадає до озера Балкаш в погранчній российскій ґубернії семиріґеньскій і творить широку дельту. Долина ріки Ілї замкнена горами Тіян-Шан є дуже плодородна і оплатить ся забрати єї.

В тім краю вибухла була в р. 1861 грізна ворохобня серед магомеданьского населеня, званого Дунґанами. Слабі хіньскі залоги вирізано і Дунґани займили цілу провінцию хіньску Кансу і установили у себе окремого султана. Султан Єсков беґ заснував велику всхідно-туркестаньску державу, над котрою панував до р. 1877, коли погиб від скритоубийчої руки. В р. 1871 Росия побивши султана, займила була Кульджу.

Коли прийшла российско-турецка війна а султан Єков погиб, Хінці здобули назад єго державу і упімнути ся у Росиї о зворот Кульджи. Росия занята війною, мусїла пристати на жаданє Хіни і так прийшло до договору з р. 1880, котрим звернено Хіні заняті землї в заміну за численні привилеї і полекші для российскої торговлї.

Тепер пригадала собі Росия той договор і хоч так довгий час нічого не мала до закиненя Хіні, тепер нараз чує себе покривдженою і закидає безрадному сусїдови, що не додержує договору.

Здає ся, що в тій справі Росия ділає в порозуміню з Японією, котра здобувши Корею і маючи верховну власть в полудневій Манджурії, поки що чує ся насиченою.

Як доносять послідні телєґрами, похід российских войск в середній Азиї на Кульджу вже розпочала ся.

В думі вела ся в пятницю 17 с. м. дебата над третим читанем законопроекту про початкові школи. Главу І. закона про школи принято в редакциї ухваленій в другім читаню, з виїмкою першої статі, яку принято з поправкою Березовского 2-го в такій редакциї: „Початкові школи мають ціль дати учачим ся релїґійно-моральне вихованє, розвинути в них любов до царя і Росиї, подати їм конечні початкові відомости та підпомагати їх умовому розвоєви. Статя 4 позволяє заводити школи і зареєстрованим сектаньским общинам. При 12-ій статї, яка установляє предмети науки в початкових школах між ин. Гарусевич попирав поправку польского Кола, щоби в місцевостях з мішаним населенем учити тих місцевих мов, котрі мають своє письменство. Березовский 2. предкладає замінити слова „фізичні вправи“ словами „войскова ґі-

---

25)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойлє.

(Дальше).

Помимо своєї різкої бесїди Наполеон, як здавало ся, не був цїлком певний правдивости своїх слів, бо — як все, коли чув, що правда не по єго сторонї — звернув нагло розмову на зовсїм инше поле, де чув, що правда без сумнїву єго. Як у війнї, так само і в словнім спорі нїколи не оставав довго в оборонній становищи; він дуже скоро відкривав слабе місце у противника і сейчас переходив до нападу.

— Я переглядав рахунки Ленорманда, Йосифино — сказав. — Знаєте, кілько суконь дали ви собі зробити в послїднім роцї? Було їх всїх сто сорок — не меньше — а деякі з них коштували страшну суму двацять пять тисяч франків. Ви маєте, як чую, шістьсот ріжних одягів, а богато з них не мали ви ні разу на собі. Панї де Реміза мусить очевидно то потвердити.

— Виж самі любите, Наполеоне, аби я добре і хорошо одягала ся.

— Алеж видатки не повинні рости в безконечність. За ті гроші, які ви марнуєте на ті всї шматки, на шовки і футра, я міг би удержати які два полки кирасиєрів, або кілька кораблів. То може у війнї рішати. А дальше, прошу вас; хто вам позволив замавляти у Лефевра брилянтовий диядем? Він прислав менї недавно рахунок, але я відмовив заплати. Коли він ще раз прийде, прикажу моїм ґренадиєрам завести єго до арешту; а Ленорманда також.

Вибухи гніву у Наполеона були сильні, але гнів по найбільшій части не довго тревав. Дивне скривленє єго руки, яке виступало звичайно у него при кождім сильнїйшім душевнім зворушеню, поволи уступало. Він перечитав кілька писем, які де Меневаль підчас цїлої тої сцени виготовив і усьміхаючи ся приязно, підійшов знов до цісаревої.

— Непотрібно видаєте тілько гроший, Йосифино—сказав, кладучи руку на єї рамя—лиш бридка женщина мусить прибирати ся в дияманти і хорошу одежу, аби приподобати ся; ви таких річий не потребуєте. Ви були дуже просто одіті, коли я вас перший раз побачив, знаєте, тодї в улици Шотерен, а однако нїколи в житю не видала ся менї нїяка женщина так принадна як ви. Чого мучите мене, Йосифино і примушуєте мене бути супротив вас таким невічливим? Їдьтеж назад до Пон де Брік і уважайте, не перестудїть ся.

— Але ви будете иннї на моїм принятю, Наполеон? — спитала цісарева, котрої огірченє від одного легкого ніжного дотику єго руки уступало. Ще засланяла лице хустиною, але вже не плакала. Здає ся, що хотїла лиш укрити наслїдки сльоз на своїм напудрованім лици.

— Очивидно; прийдемо зараз за вами. Констан, поможи дамам всїсти до повоза. Чи заряджено вже, Бертієр, аби армія всїдала на кораблї? Талейран, ви лишитесь тут, подам вам мої наміри що до Іспанії і Портуґалії. А ви, пане де Ляваль, відведете цісареву до Пон де Брік; там стрітимо ся.

XV.

Принятє у цісаревої.

Наглий приїзд цісарского двора на кількатиждневий побут викликав між мешканцями сільця Пон де Брік чимале зворушенє. Очивидно, що близьке місточко Бульои було би достойнїйше такого високого відзначеня. Там все було кілька хороших будинків і ліпша нагода заосмотрювати ся в запаси поживи; але Наполеон вибрав іменно Пон де Брік і на тім справа була покінчена. І одного дня виринула там цїла армія служби, на другий день з'явили ся достойники нового цїсарства, а вкінци прибули двірскі дами супроводжені своїми обожателями з войскового табору. Цісарева мала до розпорядимости малий мисливский дворок. Прочі старали ся примістити ся в сусїдних домках, хто де міг і з тугою виглядали дня повороту до своїх вигідних мешкань у Версали або Фонтенебльо. Цісарева з великою вічливостию взяла мене до свого повоза і безнастанно говорила, не кинувши навіть оком на хорошу околицю, якою ми переїздили. Засипувала мене безчисленними питанями про мою особу і мої обставини, бо була цікава як дитина на те, що робить єї окруженє і як жиє. Але незвичайно заінтересувала ся Евгенією, а що й для мене

мнастика“. Над 14 статею, котра говорить про викладову мову, розвинула ся жива дискусия. Статю сю принято з поправкою Алексеєва, щоби в західних ґуберніях для Українцїв і Білорусів католиків викладати науку віри по российски, для Литовцїв по литовски, для Лотишів по лотиски. Так само над 16 статею про викладову мову в школах з дїтьми неросийского походженя розвинула ся широка дискусия. Деп Авреп в імени меншости комісиї та октябристів пропонував приняти 2 замітку, щоби в школах з дїтьми неросийского походженя можна було викладати в рідній мові дїтий. Алексеєв националїст доводив, що принятє сеї замітки загрожує єдности Росиї. В голосованю 190 голосами против 160 відкинено внесенє националїстів що-до скасованя 2 замітки. Балашов, ім. националїстів заявив, що єго фракция уважала 2-лїтний реченець викладів у рідній мові учеників за достаточний. Усуненє російскої мови із шкіл „інородцїв“ противить ся інтересам держави. Супротив сего фракция, не хотячи брати на себе відповідальности за здійсненє сего проєкту, не буде брати участи в дальших нарадах. По тій заяві националїсти вийшли з салї нарад.

Новинки.

Львів, дня 21-го лютого 1911

— **Прокуратория державна** у Львові надіслала нам вчера через філїю ц. к. Бюра кореспонденцийного комунїкат, котрий задля спізненої пори ми вчера не могли помістити і длятого иинї поміщаємо:

В числї 36 часописи „Дїло“ з дня 17 с. м. в вступній статї під заголовком: „Отже хто ломить закон“ закинено на підставі наведених там приписів правних Прокураториї Державній сьвідоме збезображенє розпоряджень язикових на шкоду язика, котрим — при розправі головній о подїї на львівскім унїверситетї — послугує ся прокуратор лиш в зносинах з обжалованими, уживаючи натомість у своїх внявах, звернених до трибуналу язика польского.

Повисший закид єсть неслушний, позаяк Прокуратория Державна придержує ся завсїгди приписів законних і що так само в квестиї язиковій анї на волос не відступила від обовязуючих в сїм взглядї законних приписів, рескриптів зі приписи інтерпретуючих і утертої в рамах тих приписів цівілової практики.

Слушний є погляд автора наведеної на вступі статї, що у виданім на засадї Найвисшого рішеня з дня 4 червня 1869 розпорядженю цїлого Міністерства з дня 5 червня 1869 р. ч. 2354 впроваджуючім в місце язика нїмецкого язик польский, яко урядовий, видано властям прокураторским в §. 2 порученє, зносити ся в справах урядових зі судами і властями наведеними в §. 1 тогож розпорядженя в язицї польскім (в місце дотеперішного язика нїмецкого) з т ю приміткою, що розпорядженем тим не нарушає ся приписів язикових, обовязуючих при розправах головних.

Натомість не є правдою, немовби було обовязком прокураторів послугувати ся при розправах виключно язиком сторони обжалованої; позаяк Найвисшим рішенем з 1 грудня 1857, виданим на засадї найпідданьшого представленя Міністра справедливости з дня 26 жовтня 1857 р. ч. 22.410, а відтак рескриптом того Міністра з дня 6 грудня 1857 ч. 27.449 оголошеним, рішено позитивно, що прокуратори державні обовязані суть послугувати ся при розправах виключно лиш **язиком урядовим**, а не язиком сторін.

То найвисше рішенє звучить в ориґіналї, як слїдує:

„Ich finde den Absatz 3 Meiner Entschliessung vom 22 October 1852, wodurch die Amtssprachen bei den Gerichten in Galizien und Krakau geregelt wurden, dahin zu erläutern, dass die Vorträge der Staatsanwälte und Vertheidiger bei Schlussverhandlungen in Strafsachen, auch wenn der Beschuldigte der deutschen Sprache nicht kundig ist, ohne Rücksicht auf ein von ihm oder seinem Verteidiger gestelltes Begehren wegen Gebrauches der polnischen, ruthenischen oder einer anderen Sprache zu halten sind.

Est ist jedoch dem Beschuldigten der wesentliche Inhalt dieser Vorträge durch den Vorsitzenden des Gerichtes oder einen Dolmetsch in der ihm verständlichen Sprache mit der Frage zu wiederholen, was er darüber zu bemerken, oder dem Vortrage seines Verteidigers noch beizufügen habe“.

Отже коли Найвисшим рішенем з 4 червня 1869 введено в місце урядового язика нїмецкого польский язик яко урядовий а виразно припоручено властям прокураторским, щоби в своїх виводах уживали на будуче язика польского, то єсть річию очивидною, що прокуратори обовязані суть лише в польскій мові промовляти до трибуналу без взгляду на се, в якій мові веде ся розправа головна.

— **Іменованя.** Президент висшого суду краєвого у Львові іменував практиканта рахункового Ів. Любачовского асистентом рахунковим а Адама Пендрацкого практикантом рахунковим в краєвім висшім судї у Львові.

— **П. Віцепрезидент** краєвої Ради шкільної др. Ігнатий Дембовский не буде приймати в найближших тиждних з причини виїзду на урльоп.

— **Загальні збори** філїї „Просьвіти“ в Комарнї відбудуть ся дня 23 с. м. о годинї 2 пополудни в льокали Тов. задаткового в Комарнї. На сї збори зволять читальні рудецкого повіта вислати своїх делеґатів. Вечером того самого дня о год. 7 відбудуть ся вечерницї в память 50 роковин смерти Тараса Шевченка при співучасти хору „Бандурист“ зі Львова. — Видїл.

— **З зелїзницї.** З днем 22 с. м, буде заведений поїздом ч. 5413 рух особовий на цїлім шляху Львів-Підгайцї і рух товаровий межи Стриєм а Лавочним. — З днем 21 с. м. заведено рух товаровий на шляхах Львів-Яворів, Львів-Рава руска і Самбір Сянки. Сегож самого дня заведено рух товаровий на шляху Львів Радехів, а з днем 20 с м. загальний рух межи Борками великими а Грималовом.

— **Кватирове для войскових.** Вістник законів державних оголошує оповіщенє Міністерства краєвої оборони і Міністерства скарбу

та справа була дуже інтересна, то наша розмова перемінила ся вскорі в одушевлене оповіданє з моєї сторони, перериване від часу до часу притакуючими словами цїсаревої і єї двірскої дами.

— Мусите панну Евгенїю спровадити на наш двір — говорила та добра женщина. — Чейже не можна допустити, аби така краса і честнота марно коротала свій вік в якімсь анґлїйскім селї. Ви говорили з цїсарем про неї?

— Він вже й так всьо знав, найяснїйша панї.

— Він справдї знає всьо і то у всїх річах. Що за чоловік! Атже ви чули, як він говорив о моїм брилянтовім диядемі. Лєфевр обіцяв менї, що не скаже нї слова о тім. Зовсїм довільно, як менї буде найдогіднїйше, мала я єго сплатити; а однако Наполеон дізнав ся о тім. А що він сказав на ваші заручини з Евгенією.

— Сказав, що то єго річ вишукати для мене жінку.

Цїсарева похитала головою.

— То небезпечно, пане де Ляваль — замітила. — Він готов котру небудь з моїх двірских дам віддати за вас, заки ще мине тиждень. Він не знає нїяких представлень. В тім напрямі доказав він вже неодну річ. Але я поговорю ще з ним перед моїм виїздом до Парижа. Може удасть ся менї що для вас зробити.

Я ще не скінчив дякувати цїсаревій за єї доброту і вічливість, коли повіз в'їхав на терасу і здержав ся перед брамою замку. Громадка червоно одїтих льокаїв і двох вартових вояків вказували на те, що ми приїхали до цїсарскої кватири. Цїсарева і єї дама відійшли до своїх комнат, аби переодягти ся до приняття, а мене заведено до сальону, де я застав вже зібраних численних гостий.

Велика чотирокутна саля, так просто устроєна як яка комната принять звичайного горожанина на провінциї; тапети притемнені, синє нанкінове обитє старих меблів зовсїм споловіле; однако ясне сьвітло сьвічок в величавих, на всїх столах порозставлюваних канделябрах і в множестві стїнних лїхтарів, надавало цїлости незвичайно торжественного виглядy. В кількох менших бічних комнатах стояли столики до гри. Двері між поодинокими комнатами були завішані всхідними килимами. Довкола стояло богато пань і панів; панї мали на собі приписані цїсарем вечірні тоалєти, пани ґалеві уніформи або ґалеві чорні одяги цивільні. Ясні краски і хороші намітки переважали у пань, бо помимо своїх проповідий про ощадність цїсар остро картав кожду даму, котрої тоалєта не відповідала величавости єго двора. Панують тодї мода давала нагоду до показуваня свого богатства, але разом з тим і виявлюваня доброго смаку. Бо прості клясичні одяги завмерли з упадком републики, а на їх місце прийшла всхідна ноша — в почести для завойовника Єгипту. З Люкретиї зробила ся Зулейка, а сальони, в котрих колись, як здавало ся, віддихалось чистим воздухом старинного Риму, перемінили ся від разу на всхідні гареми.

Позаяк я не надїяв ся стрітити якого знакомого, тому зараз по входї на галю всунув ся в кут комнати; але на моє зачудованє торгнув мене хтось за рукав. Я обернув ся і опинив ся перед моїм любим вуйком Бернаком. Єго поморщене лице було неподвижне і спокійне як все. Вхопив мене за руку, яку я вагував ся єму подати і потряс єї з вимушеною сердечностию.

— Мій дорогий Люї — сказав — надія, що стрічу ся з тобою, привела мене головно сюди. Хоч не буду перечити, що я радо скористав з нагоди, аби знов показати ся на дворі. Подорож бо до Парижа далека і прикра. Але перед усїм мушу тебе впевнити, що головно хотїв тебе побачити. Цїсар, як чую, приймив тебе дуже прихильно і хоче тебе взяти до своєї служби при своїм боцї. Я говорив з ним і пересьвідчив єго, що коли тобі буде тут добре, то ти притягнеш за собою ще й інших еміґрантів.

Хоч я сейчас пізнав, що то брехня, то очивидно не міг не поклонити ся і промовити кілька слів подяки.

— Ти певне ще гніваєш ся на мене за суперечку, яку ми мали на замку Ґробоа — сказав — а однако ти не повинен би мати нїякої причини до того. Я мав на уваї лиш твоє добро. Я старий і слабий вже, Люї, а моє занятє — як сам признаєш — дуже небезпечне. Сибіля є одинокою моєю дитиною. Хто єї возьме, стане паном в Ґробоа. Она чудесна дївчина; єї невідповідне поведенє супротив мене в твоїй присутности не повинно тебе відстрашувати. Єї гнїв з причини того, що стало ся, є подекуди навіть оправданий. Надїю ся, що ти між тим лїпше надумав ся що до мого предложеня.

— Тут нема над чим думати. Не хочу нї слова більше про те говорити — відповів я коротко.

Бернак немов би надумував ся.

— Нехай буде — сказав вкінци. — Я відступаю від мого предложеня. Але гнївати ся за те все таки не маєш причини, бо я вибрав тебе на мого наслїдника. Будь розумний, Люї; тепер лежав би ти зі скрученими вязами глубоко в земли, колиб я був тебе не уратував від смерти з власною небезпечністю. Правда, чи нї?

— Ви мали свої власні причини до того.

— Може бути, але житє я все таки уратував тобі. Чогож мав би ти на мене гнївати ся? Чейже я не винен тому, що твоя посїлість іменно менї дістала ся в руки.

— То не тому.

— Отже чому?

(Дальше буде).

з 14 с. м., що на підставі закона з 1895 р. установляє кватирові оплати для армії в громадах. Громади поділено на десять кляс, причім Відень становить окрему одиницю. Львів належить до І. кляси, Краків до ІІ., Перемишль до ІІІ., Ярослав, Станиславів, Ряшів до IV. і т. д. Чим дальша кляса, тим менша тарифа. Після сеї тарифи одержує отже прим. капітан кватирового у Львові (І.) 1492 кор., в Перемишли (ІІІ.) 1184 кор., в Станиславові (IV.) 1088 кор. і т. д. Поручник одержує у Львові 868 кор., в Перемишли 724 кор., в Станиславові 684 кор. і т. д. Кватирове поменшає ся отже розмірно до ранґи войскового і кляси даної місцевости. Кватирове признано також підофіцирам.

— Загальні збори Тов-а „Відроджене“. Українське протиалькогольне Тов. „Відроджене“ у Львові відбуло дня 5-го с. м. треті загальні збори. Звіт з діяльности товариства здав секретар Іван Рихло і з радостию зазначив, що мимо сего, що виділ був здекомплектований і не міг розвинути ширшої діяльности, суспільність відносить ся до Товариства з великою прихильностию. Доказом сеї прихильности є се, що Тов. має 11 філій і звиж 600 членів. Письм вислано около 550. Зібрані рішили, що треба змінити статут Тов-а, який вже не відповідає духови часу. Длятого поручено новому виділови, щоби в найкоротшім часї скликав надзвичайні загальні збори і предложив на них проект зміни статута. Склад виділу ось такий: Александер Гарасевич проф. учит. сем. голова, о. Омелян Ванько містоголова, Володимир Целевич студент прав секретар, Константин Пачовский студ. фільософії касиєр, др. Іван Раковский, Юліян Балицкий і Іларий Левицкий студ. філь. виділові, Володимир Лавровский, Филип Лотоцкий і Іван Рихло містовиділові, Антін Гапяк, Омелян Джуґан, Микола Галас комісия шконтруюча. Від рухливости виділу і підмоги нашої суспільности залежати-ме, щоби Русини галицкі не видавали міліони річно на горівку, а обернули сї гроші на инші хосенніїші цїли, як прим. на „Рідну школу“. Письма до „Відродженя“ належить адресувати: Львів, Ринок ч. 10 до канцеляриї товариства „Просьвіта“.

— Білєти на Шевченковий концерт в сали Фільгармонії у Львові дня 2 марта можна набувати від нині в книгарни Наук. Товариства ім. Шевченка (Ринок 10) по отсих цінах: Фотелї в партері: чч. 1—156 по 5 К, чч. 157—264 по 4 К, чч. 265—350 по 3 К, чч. 351—444 по 2 К. Фотелї ІІ. поверха: чч. 1—22 по 3 К, чч. 23—82 по 2 К. Фотелї ІІІ. поверха: чч. 1—56 по 1·50 К, чч. 105—180 по 60 сот. Льожі партерові по 15 К, в мазанїні і на І. поверсї по 20 К, а на ІІІ. поверсї по 15 К.

— Самоубийства. В готели „Орієнт“ при ул. Казимирівскій відобрав собі житє 25-літний Павло Стадник з Тернополя, студент фільософії. Наймивши комнату, спитав, чи піч опалює ся вуглем чи деревом. Коли єму сказали, що вуглем, вийшов і купив дві пачки вугля та замкнув ся з ними в комнатї. На другий день рано готелева служба не могла єго добудити ся, а коли виважено двері, Стадник лежав без житя, поповнивши самоубийство так, що накидав вугля в піч, заткав єї і загорів. Найдено при нїм матуральне сьвідоцтво з ґімназиї в Тернополи з р. 1909, записник з поезиями і членьску леґітимацию „Академічної Громади“. Причина самоубийства незвістна. — На львівскім кладовищи стрілив до себе в голову якийсь молодий, около 20-літний мужчина а куля застрягла в мозку. Самоубийника в безнадійнім станї відставлено до шпиталю. При нїм не знайдено нїчого крім листу зі словами: „З нею жити не хочу, без неї не можу“.

— Убийство. В домі за Замарстинівскою рогачкою ч. 22 стала ся недїлю рано о 7 год. страшна і сумна подія. Там мешкав челядник столярский Станислав Балтарович в однїй хатї зі своїм тестем Петром Стефанчуком. Межи зятем а тестем вела ся безнастанно сварка, бо Стефанчук ставав в обороні своєї доньки. Стефанчук навіть недавно тому відгрожував ся, що дойде кінця свому зятеви. Отже в недїлю рано, коли Балтарович убирав ся, прийшло знов межи зятем а тестем до сварки, підчас котрої Стефанчук добув з палицї штилєт і пхнув ним Балтаровича раз в груди а другий раз в бедро. Зранений Балтарович впав на землю і в розпуцї гадаючи, що вже не довго єму жити, вхопив бритву і підрізав собі горло, щоби не мучити ся довго. Стефанчук тимчасом видячи, що наробив, втїк до сусїдного ліса. Замарстинівска жандармерия вислїдила єго ще того самого дня по полудни та відставила до карного суду. Разом з Петром Стефанчуком арештовано і єго жінку Антонію. Балтарович погиб.

— Вшановане памяти Шевченка. Члени харківскої міскої ради М. Сумцов, Г. Стрижевский, Г. Пономаренко, М. Міхновский та І. Кулинич подали міскій управі заяву, в якій нагадують про те, що 26 ст. ст. лютого минає 50 літ від дня смерти Т. Шевченка. Вказуючи на почуте солідарности, що звязує российский та український нарід, і на те, що се почуте найяскравійше всього може проявити ся там, де справа торкає ся таких апостолів братерства та любови, яким був Т. Шевченко, — радні просять думу вшанувати память українського поета ось яким способом: 1) Визначити 150 карб. на портрет Т. Шевченка для міского музея; 2) Назвати іменем Шевченка нову улицю, на якій має стояти будинок висших жіночих курсів; 3) Закласти фонд імени Шевченка в 2.000 карб. з внесенєм єго в обрахунок 1911 р.; проценти з гроший щорічно віддавати харківскому історично-фільольоґічному товариству, яко премії за красші твори студентів по українскій історії, історії української літератури і етноґрафії України. Порядок та умови конкурсу на премії поручити уладити історично-фільольоґічному товариству; 4) Пожертвувати одночасно 300 карб. харківскій громадскій бібліотецї на український відділ єї, з тим, щоби сей відділ названо Шевченковим, і щорічно вносити на сей відділ по 50 карб.; 5) Поставити в Харкові обеліск-памятник з барелєфом Т. Шевченка і окрасою в українськім стилю. З сею метою визначити по 1000 карб. річно від 1911 до 1914 р. т. є. до року столїтя з дня народин поета.

Розглянувши сю заяву на останньому засїданю, управа постановила: Просити музейну комісию придбати портрет Т. Шевченка з коштів музея. Назвати нову улицю іменем поета. Пропонувати підписку на фонд. Збільшити запомоги громадскій бібліотецї для заведеня відділа „імени Т. Шевченка“. Вносити в обрахунки 1911 — 1914 р. по 1000 карб., а також установити для сеї цїли кредит на суму жертв місцевих жителїв для прикраси Мироносицкого скверу (де стане памятник Т. Шевченка).

Телеґрами.

Краків 21 лютого. Нинї настала тут велика заметїль снїгова. Стан води у Вислї дійшов вчера вечером до 2 метрів понад зером або 3·60 м. над нормальним станом. Шкода, яку зробила крига розбиваючи новий ще не докінчений міст на Вислї межи Краковом а Подгуржем, доходить до міліона корон.

Відень 21 лютого. Контрадмірал Фридрих Міллєр фон Ельбляйн, адлятус адмірала портового в Полї, помер тут вчера вечером.

Москва 21 лютого. Арештовано тут 130 студентів тутешного унїверситету; з тих 55 видалено з міста.

Париж 21 лютого. „Petit Parisien“ доносить в справі конфлїкту Росиї з Хіною, що Японія повідомила інтересовані держави, що порадила Хінї, щоби не обставала при політицї, котра могла би захитати мир в Азиї.

Петербург 21 лютого. Дума відкинула інтерпеляцию кадетів в справі страйку студентів 160 голосами против 109.

Іркутск 21 лютого. Під проводом інспектора санїтарного Малиновского розпочали ся вчера наради над справою спиненя чуми.

Ню-Йорк 21 лютого. Телеґрама з Кап Гаіцієн доносить, що офіцири правительственного войска по занятю міста Кваніямінт стратили власть над войском. Місто ограблено і підпалено. Богато жителїв убито. Між иншими заатаковано якогось Француза, убито єго сина а дім спалено.

Льондон 21 лютого. До „Morning Post“ доносять з Шанґаю: Віцекороль Шанґаю доносить телеґрафічно, що в о й с к о р о с и й с к е в м а ш и р у в а л о д о Т и б е т у. Хіньский резидент в Ляса телеґрафує, що т а к о ж і а н ґ л ї й с к е в о й с к о в с т у п и л о д о к р а ю.

— Дяківске віче всїх дяків галицких відбуде ся в Чорткові дня 1 марта ст. ст. 1911 р. в сали „Народного Дому“ о 12 год. в полудне. Просимо всїх товаришів явити ся конче, всї як один, як також просимо всїх сприяючих дяківскій справі прибути на то віче. Буде обговорена дуже важна справа. Депутация зложить звіт з повороту з Відня, а також мають бути обговорені, взглядно ухвалені важні справи. За комітет вічевий: Петро Ясинчук, Димитрій Каміньский, Константин Заліщук, Стефан Рибаконик, Лев Кушнїр, Ізидор Рудан.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).